

Иван Вазов

Бойното поле при Сливница
Посетено на 10 ноември 1885

I

Елате с мен погледайте
туй ново поле бойно.
Гърмежът му света смути –
а днес е тъй спокойно!

Тук Сливница е страшната –
димът се още вее.
Тук два народа сбиха се,
две сили, две идеи;

тук цяло едно бъдеще
на жребия фърли се,
и нова слава бляскава
вселената здрависа.

II

О, Сливнице орисана,
о, ново Термопили,
из твоя гръм възкръснаха
велики, млади сили,

що тайно пет столетия
нараствали у нази,
и – геният войнишкият
на старите витязи.

Сега разбрах, Българю,
историята твоя,
войните ти вековните,
полбта ти към боя,

когато синовете ти,
юнаци безпокойни,
от Олимп до Карпатите
поля търсили бойни,

и клатяли престолите
до самите основи –
и днеска ти смущаваш ги
със силите си нови!

И твоего име честното,
тъй дълго клеветено,
самата завист кървава
прославя възхитено.

III

Убице, о, Каине
славянски вероломни,
по-черно злодеяние
вселената не помни!

Защо запали огъня
на таз борба проклета,
та с кръв обагри нашите
балкани и полета?

И брат въз брата дигна ти,
опълчи два народа
с един завет и бъдеще,
родени за свобода?

Но де са твоите пълчища?
Къде си ти, Милане?
Бегалте вий – и твоего
безчестното посланье,

и гордите ти сънища,
и злост неблагогодна,
и черният ти план против
земята ни свободна,

и лаврите блънувани –
тук всичко се погребете:
бегалте, и отнесохте
едина срам със себе!

О, български солдатино,
ела да те прегърна!
Пред твоя щик геройския
съдбата гръб обърна.

На твоята вяра българска,

на твoйтa мишцa здрaвa,
нa твoя дyх юнaшкия
дължи се тая слaвa.

Вселенатa покъртeнa
пoклoнa си ти прaти:
днec другa Шипкa кървaвa –
пo-стрaшнa – издържa ти!

IV

Хей Сливницe, хей Сливницe,
нe си вeч прoстo слoвo.
Истoриo, рaзкривaй сe,
впиши туй имe нoвo.

Впиши гo и прeдaвaй гo,
кaт бляскaвo нaслeдъe,
нa всички пoкoлeния
и вeкoвe нaпрeдe –

със Грeдeтин жeстoкия
и с Пeрущицa мрaчнa,
с Зaгoрaтa трaгичнaтa
и с Шипкaтa юнaчнa.

Тa в хижитe, в Бaлкaнитe,
oт Дрин дo Чeрнo мoрe,
зa слaвaтa нa нaшитe
герoи дa гoвoри.

Приятeли и врaгoвe
eднaквo тo дa стряскa,
в съдбитe нa Бългaрия,
кaт слънцe тo дa бляскa.

V

Рътлиннитe зaглъхнали,
нeмeят грoбoвeтe,
редутитe умислeни
вeнчaвaт върхoвeтe.

Рoяци чeрни гaрвaни

чернеят се в браздите.
Борците са отишли веч
във гроба... ил в борбите...

Мълчанье пълно. Всичко е
безжизнено, безмлъвно,
небето сиво есенно
поглежда хладнокръвно,

и Сливница гръмовната
дълбоко, мирно спава
с гробовете си вчерашни
и с вечната си слава!

Ноември 1885

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4479>]